

Evolució de l'art musical

Ticià Riera, *Evolució de l'art musical*, Editorial Columna, Barcelona 2007.

Evolució de l'art musical de Ticià Riera és un llibre de divulgació musical

molt útil com a obra de consulta per a aquells que ja gaudeixen d'una cultura musical bàsica, i també com a llibre de lectura per a aquells que es vulguin introduir en el fet musical d'una manera general.

Si la intenció inicial de l'autor era crear un llibre de text per a alumnes de batxillerat, no sols ha aconseguit amb escreix aquest objectiu, sinó que, a més, ha tret a la llum un document rigorós, plenament científic, actual, entenedor, instructiu i enriquidor, tant per als professionals de la música com per als afeccionats.

En el moment de la seva aparició no hi havia cap llibre d'història de la música en llengua catalana i de «mentalitat catalana» (segons paraules del mateix autor) que donés una visió general prou completa del fet musical universal i que alhora tingués en compte d'una manera especial els composi-

tors de casa nostra. Això dona a aquesta publicació un valor afegit, ja que omple un buit existent en aquest camp. I no cal dir que, amb constants revisions, s'ha aconseguit un llibre molt actual i complet.

A més, Ticià no es limita a citar i descriure la vida i obra de cada compositor, sinó que els contextualitza tots en el seu entorn social, polític i cultural, i en resalta l'aportació particular a la història de la música. Tot això amb uns criteris molt científics i a la vegada d'una manera molt personalitzada, començant sempre per fer una breu descripció psicològica del compositor, en la qual resalta sovint anècdotes curioses i interessants, sovint poc conegudes però representatives del compositor en qüestió i que ajuden a comprendre la seva personalitat i la seva obra. Són especialment interessants els casos de Haydn i Wagner.

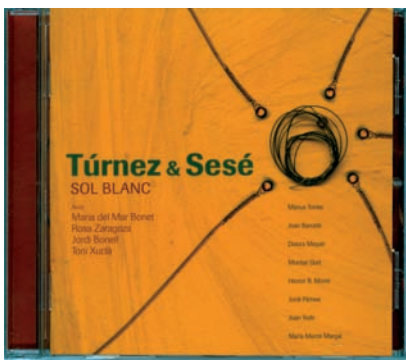
Les ressenyes biogràfiques de tots els compositors són emplaçades al final del llibre en un annex. Aquest fet és molt pràctic i encertat, ja que dona més fluïdesa a la redacció i facilita enormement la consulta de qualsevol dada biogràfica.

El contingut de cada tema és molt complet i presentat ordenadament, usant sempre un llenguatge i una terminologia entenedors per a qualsevol mena de públic.

Per les seves característiques, doncs, aquest llibre ocupa un lloc únic en el seu gènere i és absolutament recomanable per a ser usat com a llibre de text pels alumnes de batxillerat i pels estudiants de música de grau mitjà. No cal dir que és també una obra altament recomanable de tenir en les biblioteques de les escoles de música i en les escoles d'ensenyament mitjà. ♦

LLUÍS VILA

Túrnez & Sesé

Túrnez & Sesé «sol blanc», Autors diversos, Barcelona 2007.

L'any 2006, a l'Ateneu Barcelonès, celebràvem el centenari de l'al·lotjament d'aquesta entitat al palau del Baró de Savassona, del carrer de la Canuda. A més, aquest centenari domèstic coincidia amb altres de gran importància

política i literària. Amb la Institució de les Lletres Catalanes (ILC), que llavors dirigia el poeta Jaume Subirana, vam organitzar un ambiciós programa per acostar aquest centenari als nostres socis i a tots els ciutadans interessats. Francesc Parcerisas n'era el comissari per part de l'ILC i qui escriu ho era per part de l'Ateneu Barcelonès. Tot quedava, doncs, entre poetes.

Un dels centenaris era el de la publicació de *Els fruits saborosos* de Josep Carner. Vam demanar a Narcís Comadira que ens fes una conferència i, sospesant diverses propostes i possibilitats, Pep Montes, gerent de l'Ateneu, em va parlar d'un grup que es dedicava a posar en solfa els nostres poetes i que ja havia publicat dos discos (el segon es titulava *L'Arbre de l'Esperança* i era presentat per Ricard Salvat, amb poemes de Salvador

Espriu i de Josep Carner). Fou així com vaig conèixer Túrnez i Sesé, i amb entusiasme vam decidir d'acompanyar musicalment els poemes del príncep dels poetes, Josep Carner. Fèrem tres concerts que resultaren memorables, però que no s'enregistraren.

Després, pel maig del 2007, T&S presentaven a l'Auditori, dins el festival BarnaSants, el seu tercer disc *Sol blanc*, dedicat als poetes de les terres de ponent (els morts i els vius, els més coneguts i els qui no n'eren tant, fins a vuit poetes amb quinze cançons). Totes les cançons anaven acompanyades amb la música i la guitarra de Daniel Sesé i amb la veu de Xavier Túrnez; a més, completaven el grup: Laia Rius al violí, Jordi Ruiz al violoncel i Jesús Vidal al llaüt. Vam ser prop de cinc-cents persones a escoltar-los, molt felices. L'endemà no en va sortir cap ressenya als diaris. No us preocupeu, doncs, si no els coneixeu. Malaurada-

ment, les nostres ràdios i televisions nacionals, públiques o privades, en les quals la música i la paraula *indígena* tenen escassa cabuda, no us n'informaren; tenen altra feina.

Escolteu-los, si us plau. No us perdeu aquesta hora de bona música amb les millors paraules dels millors poemes. Daniel Sesé sempre sap trobar el to exacte del poema, alhora que l'ajuda i l'empeny —és un habitual lector de poesia—; la veu de Xavier Túrnez també col·labora a fer més entenedors els versos, sia a través de l'orella i la raó, sia a través de la pell i el borboll. No em toca ara dir-vos si prefereixo Dolors Miquel o Montse Gort, Màrius Torres o Jordi Pàmies, Maria Mercè Marçal o... És irrellevant. Tots tenen el seu moment en la vida i ens poden ajudar a viure-la.

Com us deia: una hora de plaer estètic i de pau nutrícia que val la pena d'aprofitar. ♦

SERGI JOVER

